

Petra Martišková

Letní
Vzplanutí

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2022
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
2. vydání (1. v nakladatelství Alpress), 2022

ISBN 978-80-7633-893-7

1. kapitola

„**B**ože, to je vedro, já snad padnu!“ vykřikovala na celou šatnu splavená Lucka.

Nedivila jsem se jí. Právě nám totiž skončila dvouhodinová tělocvika, při které naši švihlou tělocvikářku Cibulkovou, zvanou Cibule, nenapadlo nic lepšího, než nás v tom třicetistupňovém vedru honit po místním parku. Zatímco kalendář ukazoval teprve jarní dny, rtuť teploměru se nemilosrdně a s urputnou pravidelností šplhala každý den k pětaticítce.

Ze zimních bund jsme skočili rovnou do plavek a jediný cíl, který jsme ve škole měli, bylo přežít vyučování bez ztráty vědomí. Ve třídách se nedalo dýchat, natož se snad učit, a to právě teď učitelé šíleli se závěrečnými testy a zkoušením.

„Val?! Jsi tam v tý sprše zamrzla?“ zavolala na mě Rita a já si s povzdechem nechala naposledy tělo zbičovat proudy vlažné vody a sáhla po ručníku.

„Už jdu!“ houkla jsem zpátky do šatny. Požitkářsky jsem si vytřela celé tělo a cítila se naprosto úžasně. Nejsem sice žádný sprintérský nadšenec, ale běhání mě prostě baví. Takže jsem se teď, na rozdíl od holek, cítila parádně.

Než jsem se nasoukala do letních šatiček a conversek, zůstaly jsme s Luckou a Ritou v šatně úplně poslední. V tomhle vedru si už nikdo nehrál na nějaké přezouvání. Podle Lucky to bylo zbytečné mrhání energií i časem a kupodivu její názor sdílel i náš poněkud zavalitější

školník. Nehlídkoval, jak bylo jeho dobrým zvykem, každé ráno u šaten, a neposílal ty nepřezuté zpět.

„Já můžu,“ pohodila jsem dlouhými vlasy a popadla batoh.

„Konečně,“ zívla Lucka a nijak ji nevzrušovalo Ritino vyšilování, že přijdeme pozdě na další hodinu.

Stihly jsme to sice s jazykem na vestě, ale do třídy jsme vběhly přesně se zazvoněním. Sotva jsme hodily na stůl sešity a propisky, objevil se mezi dveřmi námi milovaný učitel dějepisu Pechač. Je z učitelského sboru nejmladší, nastoupil teprve loni, hned po vysoké škole. Pravda, není to žádný velký krasavec, ale zase je děsně fajn. Ještě totiž není poznamenaný letitou praxí v našem ústavu jako většina jeho kolegů. Teda přesněji řečeno kolegyň, protože kromě něho na dějepis a angličtinu máme na gymplu jen samé učitelky.

Na gympl jsem si za ty dva roky, co jsem sem dojížděla, zvykla. Zvykla jsem si na školu, na nové lidi i mnohem náročnější učení, než bylo na základce. Tam jsem měla samý a vlastně jsem se nemusela vůbec připravovat, takže trojka z matematiky v prvním pololetí v prváku pro mě byla šok. Nějak jsem prošvihla začátek a pak už se ten rozjetý vlak nedal dohnat... Na Lucčiny samé jedničky sice nemám, ale se svým teď už vyznamenáním jsem spokojená.

Lucka je fajn. Potkaly jsme se první den v aule a mezi všemi vykulenými prváky si hned padly do oka.

„Hej, křupane, ta spodní je moje!“ obořila se tehdy na kluka o dvě hlavy vyššího, než byla sama.

„Cože?“ zeptal se ten bloud nechápavě a Lucka zavyla.

„Vysmahneš konečně, nebo si hodláš na mojí noze rezervovat parkovací místo? Protože jestli jo, upozorňuju tě, že se nedoplatíš.“

Kluk na ni pořád nechápavě zíral, takže s ním Lucka ztratila trpělivost. Nemilosrdně ho odstrčila a otočila se

ke mně: „Ty vole, tak tohle je materiál! Jdeš?“ pobídla mě, abych se k ní připojila a bylo to.

Od té doby, ač jsme každá úplně jiná – Lucka zelenoká blondýna s dokonalou postavou a já modrooká čer novláška, možná až moc hubená a navíc plochá jak surfovací prkno, jak se o mně dost často nelichotivě vyjadřoval můj debilní bratříček – byla z nás nerozlučná dvojka. Společně jsme okupovaly poslední lavici v prostřední řadě.

Vedle přes uličku seděla Rita, kterou jsme přibraly do party hned druhý den školy, a naše slavná trojka byla na světě. Dneska už bychom bez sebe nedaly ani ránu. Občas se k nám přidala i Hanka, která seděla s Ritou. I když společné procházky nebo návštěvy kavárny pro ni musely být spíš očištec než zábava. Hanka je totiž hrozně tichá, a když říkám tichá, myslím fakt tichá. Vydolovat z ní kloudné slovo je občas práce pro inkvizitora. Prakticky neustále jí myšlenky poletují někde mezi tónami a notami. Což se dá pochopit, protože vyrostla v hudební rodině a sama nejenže skvěle hraje na klavír, ale taky parádně zpívá a navíc skládá své vlastní písničky. Takže většinu času tak nějak nepřítomně zírá z oken třídy a v hlavě se jí honí texty nebo nápěvy nové písňe, jako zrovna teď.

„Tak kdopak nás potěší svými znalostmi?“ rozhlíží se Pechač po třídě a my se všichni sešraně v lavicích přikrčili a snažili se předstírat, že tam vlastně vůbec nejsme.

„Tak třeba Kusá. Kusá nám poví, co ví o Cyrilovi a Metodějovi!“

Jenže Hanka nereagovala.

„Kusá?!“ zkusil to Pechač znovu, poněkud důrazněji.

S Hankou to však nehnulo, jen v zamyšlení naklonila hlavu na stranu, to jak se zrovna soustředila na nějaký tón.

Šli jsme do kolen.

Probrala se teprve po pořádném dloubanci do žeber, který jí nemilosrdně uštedřila Rita. Hanka vyskočila na nohy a zmateně se rozhlížela po rozesmáté třídě.

„P... prosím?!“ usmála se omluvně na profesora.

„Jsme nesmírně rádi, že jsi nás poctila svou pozorností,“ rýpnul si Pechač a Hanka zčervenala.

„Tak spust', co víš o Cyrilovi a Metodějovi. O co se zasloužili? Kdy a kam přišli?“

Hanka se na něj zmateně podívala. „Kam šli? Kdo kam šel? My někam jdeme?“

Ve třídě to rázem vypadalo jako po výbuchu granátu.

„Něco mi uniklo? Vy máte ve třídě nějakého Cyrila nebo Metoděje?“ Pechač se ani nesnažil zakrýt pobavený úsměv.

„Ne?“ zeptala se opatrně Hanka a my znovu zařvali smíchy.

„Je to marný, je to marný, je to marný,“ mumlal si pro sebe Pechač. Jediným gestem uklidnil rozesmátou třídu a usadil Hanku zpátky na židli.

Celou hodinu pokračoval v náhodném zkoušení, které neznámkoval, aby nám po půlhodince klidně oznámil: „Tak, to bychom měli. Někaké semínko znalostí se tu přece jen uchytilo, takže si můžeme příští hodinu napsat závěrečnou písemnou práci.“

Třídu to nesouhlasně zašumělo, ale Pechače naše remcání nechalo absolutně v klidu.

„Abyste neřekli, že jsem na vás jako na cizí, tak vám řeknu, jakou látku si máte připravit.“ Chvilku nás napínal a pak se škodolibým úsměvem dodal: „Nastudujte si učivo z prvního a druhého ročníku.“ Promnul si spokojeně ruce, chvíli si sadisticky vychutnával živou diskusi, která se ve třídě rozproudila, načež přesně vteřinu po zazvonění třídu opustil.

„To si dělá srandu?! To je ale blbeček!“ rozčilovala se Markétka, naše třídní šprtka.

„Vážně? A co přesně zrovna ty řešíš?“ ušklíbl se na ni Honza.

„To se přece nedá za tři dny všechno našprtát!“

„Jako takhle. Nedá, ale ty dostaneš jako vždycky za jedna.“

„Ty jsi...“ začala Markétka, ale Honza ji nenechal domluvit.

„Já vím, blbeček.“

Markétka našťvaně zmlkla a otočila se k Janě, co seděla za ní. Ale ta rychle naházela věci do batohu a mizela ze třídy.

Zařídily jsme se s holkama stejně.

Ze školy jsme se vyřítili jako stádo zdivočelé zvěře. Většina lidí chvátala směr internát, v jehož jídelně měla nejen naše škola, ale i všechny ostatní střední školy a učiliště v Pavlově, zajištěné stravování. My s Luckou a Ritou jsme to vzdaly hned po prvním týdnu. Jednak nás nelákala stokilometrová fronta k okýnku, kde na nás vybafla tlustá a věčně špatně naladěná kuchařka, která nám kydla na talíř jakousi nerozpoznatelnou hmotu čehosi, co vydávala za jídlo a co by za jídlo nepovažovali ani v ústavu pro experimentální stravování. A taky jsme s Ritou nestíhaly autobus. Když jsme oželely speciality místní kuchyně, jez-dily jsme domů o hodinu dřív. A hodina volna, to se počítá!

Před branou školy nedočkavě podupávalo pár kluků a vyhlíželo své lásky. S holkama jsme vždycky tipovaly, která šťastná se k nim rozeběhne, a samozřejmě že jsme jim strašlivě záviděly.

„Zdá se mi to, nebo slintáš?“ zakřenila se Lucka na Ritu, když si jednoho z kluků prohlídla zvlášť důkladně.

„Asi na mě jde jaro,“ povzdychla si Rita. Naposledy střelila po klukovi pohledem a zařadila se po mém boku.

Společně jsme vyrazily směr autobusák. Lucka nás šla, jako každý den, solidárně doprovodit.

Na zastávce do Dobrovic už stepovalo pár dětí, které od nás dojížděly na vyšší stupeň základní školy. V naší velevísce jsme totiž takovou vymoženost jako devítiletou základní školu neměli. Škola tu končila pátou třídou a pak se dojíždělo buď do Újezdu, nebo právě sem, do sedm kilometrů vzdáleného Pavlova.

Když bylo fajn počasí a nebyla zrovna žádná velká honička, rádi jsme vyráželi s Ritou a dalšími lidmi z vesnice do školy na kolech. Cesta vedla, kromě mírného stoupání hned u Pavlova, skoro po rovině a užila se spousta legrace.

Vedle dětí postávala také paní Větrovská, kterou jsme s Ritou slušně pozdravily. Podle kulatíciho se bříška bylo jasné, že je opět v radostném očekávání. Jestli jsem dobře počítala, čekala svou už pátou ratolest. Pan Větrovský byl vyhlášený sukničkář, který se otočil a následně rozeběhl za každou povolnější sukni. Zatímco on nenechal na pokoji žádnou ženskou, ona ho milovala celým srdcem. Než si pořídili děti, pronásledovala ho na každém kroku a potom u nich litaly z okna nejprve nadávky a následně i nádobí. Ale pan Větrovský to vymyslel, to se musí nechat. S manželkou si pořídil prvního prcka. Ona byla šťastná, že si ho konečně připoutala k sobě definitivně, a on, že má rok dva klid a čas na své zálety. Když už hrozilo, že by si mohla jeho žena něčeho všimnout, tak si prostě zadělali na další mimčo a bylo. Nevím, jestli paní Větrovská opravdu nic netušila, nebo to jen předstírala, každopádně mi jí bylo líto. Takhle bych totiž dopadnout nechtěla.

Jenže já jsem, jak tvrdila Lucka, neskutečný snílek a romantik, a představuju si všechno jako vystřižené z romantického filmu.

„Romantika je přežitek,“ ujišťovala mě Lucka stejně zarputile, jako já v ní věřila.

Holt pako, no.

Kluci z průmyslovky ještě nedorazili, takže jsme si sedly na zábradlí a básnily o blížících se prázdninách.

„Je to možný? Už jen necelé čtyři týdny školy a konečně prázdniny,“ zasnila se Rita.

„Prý jen,“ zamračila se Lucka. „JEŠTĚ! Ještě je to slovo, co hledáš. JEŠTĚ celý čtyři nekonečný týdnů zkoušení, písemek a zase zkoušení, než si budeme moct užít báječný dva měsíce plný pohody, sluníčka a koupání.“

„To možná ty,“ zavrtěla hlavou Rita a měla pravdu.

Lucka se chystala, jako každý rok, s rodiči nejprve na Kanáry a potom na měsíc do Londýna na studijní pobyt. Její rodiče měli oba soukromé lékařské praxe a málo času na svou mladší dceru, a tak měla Lucka neskutečnou volnost. Její starší sestra byla už několik let vdaná a měla dva synky, na hlídání své mladší sestry neměla čas. Takže Lucka si užívala mládí plnými doušky. Lítala, na rozdíl od nás s Ritou, po diskotékách už od čtrnácti.

„Ty se máš,“ záviděla jí zcela nepokrytě Rita. „Měsíc v Anglii a Kanáry k tomu.“

„Hmm,“ trhla Lucka nevzrušeně rameny.

Rodiče jí svou zaneprázdněnost sice kompenzovali přisunem peněz a luxusními dovolenými, ale Lucka by dala cokoliv za pitomý léto pod stanem, kdyby byli všichni spolu. Když se jim to jednou pokusila říct, prohlásili, že je nevděčná, a ať si laskavě uvědomí, že ne každý dítě může takhle cestovat. Oni nechápali ji, ona zase je. Jisté bylo, že ji uvidíme začátkem prázdnin a pak až v září.

„Není všechno zlato, co se třpytí!“ zahlásila jsem oblíbené pořekadlo naší babičky a mrkla povzbudivě na Ritou.

„Jasně, promiň, ale ty víš, jak to myslím,“ usmála se Rita omluvně na Lucku.

Rita žila jen s maminkou a bráchou Adamem. Táta od nich utekl, když byla ještě docela malej capart, navíc byl

notorik a gambler, který nikdy nešel pro ránu daleko, takže rozvod byl pro všechny tři vysvobozením.

„Ale uznejte, že měsíc s mladším bráchou u babičky v Potůčkách, kde chcípnul ne jeden pes, ale rovnou celá smečka, fakt není žádný terno,“ hájila se Rita.

„Není, no,“ uznaly jsme s Luckou a cháply, že druhý měsíc prázdnin, který stráví u nás na vesnici, považuje za neskonale blaho.

Což taky je. Protože se celé léto chodíme koupat do rybníka, plácáme na hřišti volejbal nebo hrajeme fotbal, při kterém nám kluci dají vždycky minimálně dvacet gólů, a my pak musíme za trest plnit ty nejpitomějšjí úkoly, co si na nás vymyslí. Po večerech pálíme ohně, chodíme do letňáku. No, do letňáku... ve skutečnosti nám starosta vždycky promítá film na zeď tělocvičny, ale kdo by to řešil, no ne? Prostě si bezvadně užíváme prázdnin.

„A co ty? Pochlub se, jaký máš plány?“ drcla do mě Lucka.

„Prvních čtrnáct dní jedeme s našima na Jesenickou přehradu a pak tábor,“ odpověděla jsem, a ač se to jevilo jako hrůzný scénář, já byla spokojená. Naši totiž byli pro každou špatnost a měli pro mládí pochopení. O tom svědčilo také to, že vedli už celou věčnost letní dětský tábor. Tatka coby hlavní vedoucí, mamka jako jeho zástup. S Tomem, s mým trhlým starším bráchou, jsme ho absolvovali snad stokrát jako děti a letos podruhé pojedu jako instruktorka.

„Nechci sejškovat, ale zdá se, že tohle léto bude, co se lásky týká, naprosto ztracený,“ zaprorokovala si Rita.

„Pro mě teda určitě,“ přikývla jsem. Celé léto s rodiči za zády? To bych musela být Čáryfuk!

„Dámy, nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko?“ prohlásila věčná optimistka Lucka a ve stylu kněžny Libuše si věštecky zaprorokovala, že tohle léto bude prostě tutový.

„Pochybuju,“ nevěřila jí Rita.

Ale Lucka měla hned spoustu nápadů.

„Než odfrčím, jeden víkend se sejdeme, přespíte u nás a vyrazíme na žhavou letní disk.“ A zřejmě aby dodala svým slovům váhu, plácla mě bodře po zádech tak, až jsem nejenže málem přelítla zábradlí, ale navíc mi zaskočila žvejka do nesprávné dírky v krku. Začala jsem se samozřejmě kuckat, což ty dvě náramně rozveselilo. Do jejich chechotu a mého dávivého vykašlávání dorazili na ostrůvek kluci. Mezi nimi i můj starší brácha Tom, kterého bych občas pořádně koplá do jeho nafoukaného zadku, ale většinu času jsme spolu táhli za jeden provaz. A taky můj nejlepší kamarád Radek. Za nimi se valil ještě Michal a Jirka od nás z vesnice.

„Teda Val?“ Radek se tvářil pohoršeně. „Vážně? Vždyť jsou sotva dvě hodiny odpoledne a ty už jsi zase nalitá?“ vrtěl nade mnou hlavou. A ještě na mě ukazoval okolostojícím lidem s pohoršeným výrazem ve tváři a Tom rychle přispěchal s průpovídkou: „To je dneska ale mládež!“

Paní Větrovská si mě změřila přísným pohledem zrovna ve chvíli, kdy jsem tu zpropadenou žvejkačku dostala z krku a následně i z pusy konečně ven.

„Pitomci,“ vyhekla jsem.

Nesnáším, když na mě lidi zírají, přesně tak, jak to dělali právě teď a potom i celou cestu autobusem domů. Zřejmě se obávali, že bych jim mohla pozvracet záda.

Rudá tutově až na zadku jsem se snažila být na zadní sedačce neviditelná, zatímco Radek se náramně bavil. Naštěstí cesta trvala jen něco málo přes deset minut a už se objevily první štíty domů.

Rozpálený autobus nás vyplivnul ze svých útrob na zastávce. Radek s Ritou zamířili k náměstí, my s Tomem, Michalem a Jirkou na opačnou stranu. Postupně se od

nás i kluci oddělili, takže k posledním domům ve vesnici, hned vedle lesa, jsme šli s Tomem sami.

Už z dálky byl slyšet štěkot našeho praštěného psa. Doníka, malého kokršpaněla, jsem si doslova vybrečela. Byli jsme totiž jediný dům ve vsi, kde nebyl pes. No jediný asi ne, ale já po něm strašně toužila, jenže naši o tom nechtěli ani slyšet.

„Pes? Ani náhodou!“ odmítal rezolutně taťka. A mamka mi trpělivě promlouvala do duše: „Val, neblázni, pes to je ohromná starost. A nikdy nekončící péče.“

„Já vím, ale taky je to parťák a kámoš a mohla bych s ním chodit na procházky a taky bych se tu nebála, když jsem sama doma,“ snažila jsem se, ale naši si vždycky našli spoustu důvodů, proč to nejde.

Když se pak narodila štěňata Ritině fence, úplně jsem se do nich zamilovala a jedno vzala a přinesla ho prostě domů. Naši se po několika dnech mého vytrvalého slzení a proseb nechali obměkčit s jedinou podmínkou. Pes nesmí překročit práh domu. Na to jsem samozřejmě víc než ochotně přistoupila a Doník se stal mým věrným přítelem.

Hned za brankou jsem se s ním krátce pomazlila, přislíbila mu procházku, v předsíni jsem skopla conversky, odhodila batoh a nabrala kurz lednice. Prostudovala jsem důkladně její obsah, abych zkonstatovala, že kromě jogurtů, másla a jakési neidentifikovatelné hmoty v misce tam nebylo vůbec nic.

„Ségra, nezacláněj!“ odstrčil mě nedočkavě Tom. „Mám hlad, že bych vraždil. Co máme dobrýho?“ pomlaskával si zcela naivně.

Mileráda jsem mu své místo u vybrakované lednice přenechala a vychutnávala si jeho reakce.

Tom nejdřív důkladně prostudoval její obsah, dokonce šel i dál, protože pootvíral přihrádky na zeleninu, aby ji vzápětí naštvanež zabouchnul.

„Bezva,“ ušklíbl se. „V lednici je zase jenom zima.“

„Hranolky, nebo toasty?“ nabídla jsem mu, ale hned vzápětí zapnula jsem friták, protože já měla chuť na hranolky.

„Pecka,“ zašklebil se Tom. „Včera toasty, dneska hranolky. Zdravá výživa jak stehno!“ Ale poslušně vyndal z mrazáku rodinné balení hranolků.

S plnými talíři, umělohmotnou láhví kečupu a sklenicí tataruky jsme se uvelebili před televizí, pustili si Spotify a bavili se o škole a hlavně o blížících se prázdninách. V téhle pohodové atmosféře nás zastihli naši.

A bylo po klidu.

Mamka na nás vychrlila svou denní dávku otázek na téma škola. Postupně jsme odpovídali, že jsme nic nepsali, nebyli z ničeho zkoušení, nemáme žádné úkoly a nemusíme se nic učit. Na to mamka nechápavě zavrtěla hlavou a prohlásila, že teda nechápe, proč vůbec do té školy chodíme, když tam nic neděláme a nikdo po nás nic nechce, a šla do kuchyně vybalit nákup.

„Tak to já, mami, taky nechápu,“ vydal se za ní vesele Tom a špekuloval, že by do ní teda vlastně vůbec ani nemusel chodit.

Tatka mu však jeho nadšení zchladil hned v zárodku, převlečený do montérek s úsměvem prohlásil: „Tak pojď, synu, rád ti předvedu, jak dopadneš, když nebudeš chodit do školy.“ Poslal ho převlíknout se a nařídil mu, aby za ním naklusal na zahradu.

Zatímco Tom protáhl obličej, tatka lípnul mamce pusu na tvář a vesele na ni mrknul.

„Já už tomu pacholkovi ukážu, jak těžko se vydělává na chleba.“

Nevím, kdy naše tak chytlo zvelebování naší zahrady, každopádně už celé roky byli nadšení zahrádkáři. A i když byla naše zahrádka miniaturní, pojala překvapivě až neskutečné množství nejrůznějších druhů zeleniny,

ovoce a ještě se tam vměstnal bazén a kytky. Nevýhodou bylo, že zelenina sice rostla sama, ale sama se neokopala ani nevyplela. Takže nás s Tomem rodiče nutili pravidelně nádeničit a být přitom svědky jejich rozplývání se nad jednotlivými obzvlášť vydařenými kousky.

Mamčino nadšené: „Podívejte, to je meloun!“ nebo „Letos máme nejvíc rajčat za poslední roky!“ nás nechávalo zcela chladnými. Věděli jsme totiž, že všechny jejich výdobytky nemáme šanci sníst. Ačkoliv se o to naši snažili tak intenzivně, až jsem je občas podezřívala, že se snaží propagovat zeleninu snad i do buchet. A protože bylo mamce líto to vyhodit, museli jsme to zpracovat. Což v překladu znamenalo narvat, co se vešlo, do mrazáku a zbytek do sklenic a zavařit, zamarmeládovat nebo zadžemovat.

„Mamčo,“ škemrala jsem. „Já nejdu, musím se učit a pak mám zumbu,“ dožadovala jsem se vehementně omluvenky ze zahradničení.

Mamka ani nezvedla hlavu a dál soustředěně uklízela věci z tašky na svá místa.

„Neříkala jsi před chvílí, že na zítřek nic nemáte?“

„Na zítřek ne, ale příští týden jsme samá písemka a to bych pak nestíhala. Víš, že teď všichni šílí, za dva týdny je klasifikační porada,“ vysvětlovala jsem horlivě.

„Iniciativě se meze nekladou, sestřičko,“ klepal si Tom s odfrknutím na čelo.

Leč, jak praví klasik, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp. Mamka samozřejmě, když se to týkalo učení, okamžitě kývla a Toma vyhnala, aby šel pomoci tátovi i za mě.

„To si děláš prdel,“ zahučel našťvaně můj bratr a zařatou pěstí mi slíboval pomstu.

Nemohl mě rozházet, chlapeček! Vyprovodila jsem ho vztyčeným prostředníkem a dekovala se nahoru do pokoje dřív, než si to mamka rozmyslí.

Vydupala jsem schody do patra, zabouchla za sebou dveře pokojíku a plácla sebou na postel.

To by bylo!

Pro jistotu jsem si před sebe hodila sešit dějepisu, kdyby snad mamku napadlo přijít mě zkontrolovat, do uší jsem si vrazila sluchátka a na Spotify našla svůj oblíbený playlist. Projela jsem facebook, odpověděla asi na pět zpráv na messengeru, prolítla zběžně storky na instagramu a mrkla na naši skupinu, co máme s holkama.

Založila ji Lucka a původně ji pojmenovala podle svého nejoblíbenějšího seriálu. Ale jelikož jsme její nadšení pro Gossip girl s Ritou nesdílely, prohlásila, že jsme kulturní barbarky a skupinu přejmenovala.

GOSSIP HUSY

Lucka

Asi mi jebne! 😞

Val

Protože? 🙄

Lucka

Protože moji geniální rodiče, co mají asi tak milion škol a titulů, nevidí žádný rozdíl mezi Londýnem a nějakou prdelí uprostřed něčeho a ničeho! 🙄

Val

?

Lucka

Sbohem měsíci v Londýně, vítež bohem
zapomenutá vesnice o sedmi! Slovy sedmi!
TVL SEDMI! barácích! 😞

Val

Ups. Co tam budeš studovat?

Lucka

Netuším, zřejmě řeč zvířat na místní farmě. 🙊

Rita

Neměla jsi studovat angličtinu
u soukromého učitele?

Lucka

Jop, ten právě bydlí v týhle prdeli!!!

Val

Jako promiň, ale 🤔 🤔 🤔

Lucka

Připomeň mi, proč se s tebou kamarádím? 🤔

Rita

Já bych jela hned. Klidně do takový prdele.
Nezoufej, v Potůčkách je baráků jedenáct. 🙊

Lucka

Jedenáct! To je o čtyři víc, než v tý tramtárii!
Tv, i v Potůčkách, jakože v POTŮČKÁCH!!!
je víc lidí! 🙄

Val

Nešil, třeba to bude fajn.
Třeba bude učitel super sexy týpek.

Lucka

Haha, při mém štěstí to bude dvojče Quasimoda.

Val

Jsi pako.

Lucka

No nic, jdu je přesvědčit, aby to ještě přehodnotili.
Držte mi palce, čarujte, připravte woodoo
panenky, prostě cokoliv, aby to nebyla pravda.

Val

Jop! Dej vědět!

Rita

Woodoo panenky?
Dala ses na čarodějnictví?

Lucka

Tonoucí se i stébla chytá. Tak pa.

Rita

Pa. Val, jdeš na trénink?

Val

Jasný. Vidíme se v tělocvičně.

Rita

Ok

Zahodila jsem telefon a chvíli nepřítomně pozorovala mouchu, která se nemohla dostat přes záclonu na svobodu. Nicnedělání mi vydrželo přesně deset minut. Pak jsem se vyhrabala na nohy a šla se kouknout, jak jsou na tom naši zemědělci. Všichni tři se hrbili nad záhonem a pleli jahody.

Tom, jako by vycítil můj pohled, se podíval nahoru. Sice jsem od okna bleskově odskočila, ale nebyla jsem dost rychlá. Všiml si mě, ušklíbl se a dál se lomožil s motýčkou.

Asi jsem to u něj měla schovaný. No co, svět se nezboří, ale nedalo mi to a přece jen jsem se dobrou hodinu ten pitomej děják šprtala.

V půl šestý jsem si sbalila věci na trénink, houkla na naše, že jdu cvičit a namířila si to k místní základce, kterou jsem ještě docela nedávno navštěvovala i já. Alespoň mi to jako nedávno připadalo.

2. kapitola

Každé úterý a čtvrtek jsme si dávali s partou stejných nadšenců do zumba dvě hodiny pěkně do těla. Chodila jsem sem už třetím rokem a musím říct, že zumba mě fakt chytla. Navíc se tu sešla skvělá parta sedmi holek a dvou kluků a pod vedením Lenky Tomkové, mladičké učitelky na místní základce, jsme vyzkoušeli už snad všechno, co zumba nabízí. Lenka totiž jezdila po nejrůznějších workshopech a kurzech, kde se učila nové a nové druhy zumba, a s nimi nás pak mučila a snažila se z nás vycvičit duši.

V šatně jsem se srazila s Ritou. Byly jsme tu první, takže jsme sebou kecky v tělocvičně na žíněnky a čekaly, až dorazí ostatní.

„Val, Rito, holky, pojdte sem na chvílku,“ zavolala si nás k sobě Lenka. „Chtěla jsem se zeptat, jestli byste neměly chuť mi pomoci na závodech?“

Lenka kromě toho, že cvičila s námi, trénovala také s mnohem mladšíma holkama, a objížděla s nimi nejrůznější soutěže, od těch docela malých až po ty velké, celorepublikové. Několikrát se závody konaly i v Pavlově. Tenkrát mě docela mrzelo, že jsem začala se zumbou tak pozdě. Soutěž byla totiž naprosto perfektní. Na vyvýšeném pódiu se střídali různí cvičitelé a mezi soutěžícími se procházela porota. Holky šlapaly, jen z nich lilo, a každá se do toho snažila dát úplně všechno. Porota hodnotila rytmus, zvládnutí sestavy, výraz i celkový projev a dojem.

Letos se měla konat klání pouze mezi školami v Pavlově a celé se to bude odehrávat v prostorách průmyslovky, jak už mě informoval Tom. Nezapomněl dodat, že se díky tomu u nich budou uzavírat známky o týden dříve a na dva dny jim odpadne ještě navíc škola. Bídáci!

„No jasně,“ nabídly jsme Lence zcela nezištně své služby v domnění, že bude chtít pomoci s líčením holek, popřípadě nás dá do poroty.

„Bezva,“ oddychla si a hned vzápětí nás vyvedla z omylu. „Vymyslela jsem totiž jednu sestavu pro vás starší, trochu náročnější, a chtěla bych, abyste ji tam předvedli. Potřebovali bychom přitáhnout do tělocvičny víc lidí, protože jinak hrozí, že nás zavřou.“

„Cože?“ vyjevily jsme se s Ritou sehraně. „Hrozí, že nás zavřou?“

Lenka smutně kývla hlavou. „Je nás málo, vybrané peníze sotva pokryjou spotřebu tělocvičny, a to nám škola ani neúčtuje nájem.“

„Ty vole,“ vydechla Rita.

„Já vím,“ usmála se Lenka. „A proto chci zkusit každou cestu, každý způsob, jak sem dostat nové lidi. Když jim ukážeme, že je to vlastně sranda, tak bychom je mohli namotivovat. A ve skrytu duše doufám, že by se mohli přestat ostýchat i jiní kluci, když uvidí ty naše.“

V jejím výrazu bylo znát takové zoufalství, že jsme neměly to srdce ji odmítnout.

„Což o to, my jsme pro každou špatnost,“ ukázala na nás dvě Rita, „ale jsem zvědavá, jak přesvědčíš kluky.“

Na tohle však Lenka byla připravená.

„To jsem si právě myslela, že bych nechala na vás. Jste zlatý, děkuju moc,“ poděkovala nadšeně a tím považovala věc za vyřízenou. Poslední minuty do tréninku se věnovala přípravě dnešní dvouhodinovky.

Když se přištrachal i zbytek party, Lenka pustila hudbu, tleskla a už nás honila.

„Ahoj všem, jak jsme dneska naladění?“ vyvolávala jako prodavač na pouti.

Zamručením něčeho neurčitého jsme ji neodradili, ba naopak, spíš naladili.

„Paráda, přesně to jsem si myslela, potřebujete do sebe dostat pořádnou dávku endorfinů, takže dneska si dáme pěkně do těla. Začínáme a pojd' step!“

Makali jsme, jen se z nás lilo, nejprve podle Lenčiných slov „jednoduchou zahříváčku“, která nápadně připomínala trénink na Ironmana, pak posilování na celé tělo a v poslední půlhodince jsme se učili sestavu s hodně tanečními prvky.

Bylo to zase něco jiného, ale líbila se nám všem. Takže když pak Lenka jen tak mezi řečí pronesla, že je to sestava na vystoupení, ostatní holky to přijaly bez mrknutí oka a klučíci odpor byl osmičlennou přesilou zlomen hned v zárodku.

„Nádhera! Nádech a hluboký výdech. Díky, byli jste všichni skvělí!“ pochválila nás Lenka a zatleskala nám stejně jako my jí.

„Příští hodinu doděláme sestavu, další týden budeme trénovat na zapamatování a v sobotu to předvedete, jo?“

Kývli jsme na souhlas a zmizeli do šatny. Tam jsem na jeden zátaž vyprázdnila obsah půllitrové minerálky.

„Jsem totálně vyřízená,“ prohlásila zpocená Nina. Zhroutila se na lavičku a funěla jak parní lokomotiva.

„To já taky,“ přidala se Tess. „Ale mnohem víc než z tréninku jsem vyřízená z toho vystoupení. Už se vidím, jak hopsám před celou průmyslovkou.“

„To mi ani nemluv! Možná bychom to měli Lence přece jen rozmluvit,“ navrhovala Nina a Tess s ní hned souhlasila. „Vid'? Tak příští trénink jí to řekneme?“

„Klídek,“ mírnil vzrůstající paniku Robin. „Vezměte to logicky. Kdo z průmyslováků by se asi tak místo volna hnal koukat na partu mrňavejch holek, který skáčou do hudby?!“

To znělo vážně docela rozumně. I na takovýho šilence, jako byl Robin.

„To je fakt,“ souhlasila jsem. „Navíc Lenka potřebuje pomoc a my nejsme žádný sralbotky, abychom jí nepomohli. Zaslouží si to.“

„To je slovo do pranice,“ pochválil mě Robin a plácnul si se mnou. Postupně se k nám přidali i ostatní.

„No nic, lidi,“ zvedla jsem se z lavičky podobná skládacímu metru. „Já padám, tak ve čtvrtek čau.“

Rozpustili jsme naše sezení a my s Ritou vyšly do příjemně teplého jarního večera.

Před školou jsme narazily na Radka s Jirkou, kteří s sebou vláčeli tašky a florbalčky.

„Valíte z hopsandy?“ kývl Jirka hlavou ke škole a my, vzhledem k tomu, že jsme byly celé uřícené, táhly na zádech batohy a zrovna vylezly z tělocvičny, jsme nepovažovaly za nutné odpovédět. Tolik aktivit se zase v naší velevísce v podvečer všedního dne nekonalo.

Kluci si toho ani nevšimli. Nadšeně nám totiž líčili průběh přátelského florbalového utkání s Ostrováky, ve kterém po urputném boji zvítězili těsně 8:7. Vyslechly jsme si rozbor nejlepších akcí, aniž bychom tušily, o čem mluví. Ale poslušně jsme odkývaly, že si vážně umíme dokonale představit pravou kličku kolem obránce, levý blafák a nahrávku těsně předtím, než zavěsili míček přímo pod víko.

Vůbec mi nevadilo, když jsem se od nich u památného dubu odpojila. Kluci to sotva zaregistrovali, protože zrovna rozebírali další geniální zákrok a faul, který

podle nich byl na vyloučení do konce zápasu. Takže jsem zamávala Ritě a zbytek cesty domů doběhla.

Sotva jsem otevřela dveře, praštila mě do nosu vůně bramboráčeků, takže mé předsevzetí nejíst po trénincích nic kromě zeleniny vzalo hodně rychle za své. Vysprchovala jsem se, naládovala jich do sebe hned pět, zapila to sklenicí džusu a s plným břichem jsem sebou plácla před televizi.

„Jaký bylo cvičení?“ zajímala se mamka.

„Bezva, jako vždycky. Budeme mít vystoupení na soutěži na průmyslovce.“

„Nekecej! Mami, tati, to jí musíte zatrhnout!“ vyheknul se zděšením ve tváři můj pitomej brácha.

Mamka se hned vylekala.

„Proč? Je to nějaká pochybná soutěž? Nebudete tancovat u tyče, že ne?“

„Bože, mami, ne!“

„Tak proč jí to musíme zatrhnout?“ nechápala a otočila se k Tomovi.

Leč z mého neotesaného, o rok a půl staršího sourozence vypadlo: „Protože to bude ostuda celý rodiny.“

„Vtipnej,“ neocenila jsem a pro jistotu si poklepala na čelo, aby věděl, co si o něm myslím.

„Jste praštěný, oba dva!“ oznámila nám mamka a snažila se utnout naši hádku hned v zárodku. „Copak nemůžeme aspoň chvíli mluvit jako normální lidi?“

„Tsss,“ odfrkla jsem si. „To by tady v tý rodině musel být někdo normální.“

„Blbko,“ otituloval mě Tom a přeblikával mezi sportovními kanály takovou rychlostí, že jsem si ani nestihla všimnout, jaký sport tam zrovna běží.

„Krotte se, mládeži,“ zasáhl tatka a pak zamýšleně prohodil: „Příští sobotu bychom mohli udělat první předtáborovou slezinu.“

„Hm,“ zahučela jsem bez špetky nadšení.

Předtáborovu slezinou se rozumí sešlost všech lidí, vedoucích a instruktorů, kteří se tábora zúčastní. Jelikož s námi letos nepojede Richard, ten nejkrásnější kluk pod sluncem s očima tak modrýma, že by mu i Ian Somerhalder mohl závidět, jsem se na tábor vůbec netěšila. Richard byl má platonická láska už od dob, kdy s námi jel poprvé a měl mě coby instruktor ve svém oddílu. O rok později se stavy vyrovnaly. To už jsem i já jela jako instruktorka a stali se z nás bezva kamarádi. Ale nic víc nám nebylo souzeno. Richardovi totiž loni na tábor napsala jeho holka, že je těhotná.

„Ty vole,“ vydechl tehdy a zíral na zprávu v mobilu asi hodinu.

„To bude dobrý,“ snažila jsem se ho uklidnit, ale on se na mě podíval úplně prázdným pohledem.

„Dobrý? Jak přesně myslíš dobrý? Je mi osmnáct, Val! Daniele sedmnáct. Příští rok maturuju,“ vyhrknul vykolejeně a po zbytek tábora si maloval tu nejčernější budoucnost.

Nicméně se projevil jako správněj chlap, co od problémů neutíká, protože hned, jak jsme se vrátili z tábora, čapnul Danielu za ruku, dovedl ji k rodičům a hrdě jim oznámil, že se budou brát. Dneska je z něj ženáč, má tři-měsíční holčičku a doufám, že i pohodový vztah.

„Kdo jede místo Richarda?“ zeptal se Tom, jako by mi četl myšlenky.

„To ještě nevím, zatím nikoho nemáme,“ podrbal se tatka na hlavě a zamyslel se pro nás dost špatným směrem: „Třeba by mohl jet Láďa Strnadů...“

„Cože!“ vyhrkli jsme s Tomem současně, tatam bylo naše špičkování.

Ládík byl totiž ve svých jednadvaceti letech mamčin mazánek a premiant na matematicko-fyzikální fakultě. Nosil oblek, kravatu, brejličky a žvanil jen o rovnicích a logaritmech. Samozřejmě že jeho maminka na něj byla patřičně hrdá, a tak se s ním všude po vesnici chlubila a prohlašovala, že jednou bude Ládiček pracovat ve speciálním výzkumném centru v Praze.

Prázdniny s ním, tak mě odvezou! Stačí, že je trávím už od malička neustále pod dozorem rodičů. I když ani tak bych tábor za nic na světě nevyměnila.

Zvláště od té doby, co jezdím jako instruktorka. Pravda, letos pojedu podruhé, ale kdo by to počítal, no ne?

Na tábor s námi jezdilo vždycky osm oddílových vedoucích, čtyři instruktoři a doktor se dvěma sestrami, protože jde o tábor pro alergické děti. Do party patřil ještě sporták Ivan, hlavní vedoucí, což byl taťka, a jeho zástup – mamka. Dospěláci se neměnili už řadu let. Jsou sehraná parta a tábory berou jako parádní relax a dovolenou. Mění se akorát instruktoři.

Postupně totiž odrůstají a tábory je pak už moc neberou. Letos jako instruktoři pojedeme my dva s Tomem, Erika, což je dcera sportáka Ivana a je fakt správně trhlá. Jako fakt trhlá. Nekecám. A čtvrtým instruktorem do počtu byl právě Richard.

A Richarda, mou platonickou dětskou lásku, by měla nahradit ta parodie na kluka? Tak to ani náhodou!

„Proč? Co je na Láďovi špatného?“ nechápali naši a my je s Tomem okamžitě zahrnuli takovou lavinou důvodů, proč je Ládík ta nejhorší možná volba ever, že taťka zvedl v obranném gestu ruce.

„Dobře, tak já si to nechám ještě projít hlavou, a teď se mazejte učit,“ vyhnal nás nemilosrdně nahoru.

Prý se učit. Pche, viděla jsem do nich jako do průhledné lahve. Nešlo jim o naše studijní výsledky, no, trochu taky, ale především chtěli mít chvíli sami pro sebe.

I když spolu pracovali v jedné firmě a měli společné koníčky, i po dvaceti letech se stále milovali, a co jsem si pamatovala, tak si každý večer uvařili kávu a u té si pak povídali. Ani nepotřebovali k životu televizi.

Ve třídě plné dětí z rozvedených rodin jsem byla něco jako exot. Ale tenhle exotismus mi vůbec nevadil.

„To jsem zvědavá, koho s sebou potáhneme,“ nadhodila jsem, když jsem se pohodlně uvelebila u Toma v pokoji na jeho posteli. Sice nám naši dopřáli luxus vlastních pokojů, ale stejně jako kafičkovali naši, dělali jsme si siesty i my s Tomem.

„Hej, postel je moje, padej na křeslo!“ snažil se mě vypakovat brácha, ale měl smůlu.

„Křeslo? Ty tu máš křeslo?“ vykulila jsem oči v hráném údivu a rozhlížela se kolem sebe.

Moc dobře jsem věděla, že tu má křeslo, jenže právě teď z něj nebyl vidět ani kousíček. Bylo schované pod hromadou jeho oblečení a dalších kravin.

„Jsi pako,“ zazubil se na mě a klidně si na tu hromadu sednul.

Tyhle naše večerní pokecy jsem milovala. Byly takovým malým pozůstatkem z doby, kdy jsem se sama v pokojíku hrozně bála. Takže jsem se v noci připlížila a nacpala se k němu do postele. Brácha vždycky něco zamručel, ale ochotně mi odhrnul peřinu a hodil přese mě nohu i ruku, abych se nebála. Postupem času se z mých útěků do bezpečí stal večerní pokec a to nám zůstalo dodnes.

„Snad naši vyberou někoho normálního,“ zadoufal Tom.

„Už jen to, kdo jim připadá jako vhodný kandidát, mě děsí.“

„Ládíka jsme jim rozmluvili, další budeme řešit, až to přijde,“ prohlásil a věrný své flegmatické povaze s klidem dodal: „Hele, ségra, dneska jsem fakt hotovej, jdu spát. Dobrou.“

A než jsem se stihla vyhrabat z postele, on se tam zaparkoval, a když jsem za sebou zavírala dveře, už spokojeně oddechoval. Tak tomu říkám klidás. Já se převalovala v posteli až do půlnoci. A když se mi konečně podařilo usnout, honil mě ve snu Ládík Strnadů s matematicko-fyzikálními tabulkami a volal na mě, že si dáme přes prázdniny opáčko z matiky.

No, celkem slušně vyhrabaná, ne?!

GOSSIP HUSY

Lucka

Už se hrabete?

Rita

Kam? 😬

Lucka

Kam asi? Do školy!

Val

**Ti už definitivně hráblo? Je půl sedmý.
To je 6:30. Ve škole ještě není ani školník!**

Lucka

Ha! Tak to teda je. Před chvílí jsem ho viděla. 😊

Rita

Ty jsi fakt už ve škole? Proč proboha? 🙏

Lucka

Náročná noc! Tak dovalte co nejdřív,
budu vyprávět! 📖

Val

Mám se cestou stavit v lékárně,
nebo tě vezmeme rovnou k nějakému cvokaři?

Lucka

Ty pořád píšeš? Už máš být na cestě!

Val

Jo, to jsem. Na cestě do koupelny.
Autobus nám jede v půl osmý. To je přesně za
hodinu, kdybys náhodou zapoměla hodiny.

Lucka

Trhni si! 😏

Lucka

A hod' sebou!

Lucka

Už?

Lucka

Už?

Lucka

Už?

Lucka

Už jedete?

Lucka

A teď?

Val

**Vážně ti hráblo! Radši vysyp, co ta Anglie.
Jak to dopadlo?**

Lucka

Nijak, vůbec na to nedošlo. 🙇

Val

Protože? 😬

Lucka

Nebyl čas... už jedete?

Zavrtěla jsem nad svou nejlepší kamarádkou hlavou a zahodila telefon na postel. Ještě než dopadl, přísahám, že stihnul sedmkrát pípnout. Vážně jsem začínala pochybovat o jejím duševním zdraví.

Ale aspoň jsem si vymazala z hlavy ten příšerný sen. Jo, to kdyby mé sny okupoval takovej Hardin Scott, to by mě z postele nikdo nedostal. Bohužel pro mě však Hardin běhal po filmovém plátně a mně nezbyvalo než se vyhrabat z pelechu a s pusou dokořán se vydat do koupelny.

Vyčistila jsem si zuby i pleť. Nanesla si řasenku a dlouhé vlasy vyčesala do ohonu. Pak jsem dobře deset minut zírala do skříně, abych z ní nakonec vytáhla džínovou sukni a černé tílko. V kuchyni jsem si uvařila čaj, zakousla k němu tatrunku a uvelebila se v křesle před televizí. Přepínala jsem z jednoho písničkového kanálu na druhý, dokud nebyl čas vyrazit na autobus.

S Tomem jsem se srazila až ve dveřích.

„Čau, ségra,“ houknul na mě s plnou pusou rohlíku a rychlostí blesku si uzloval tenisky.

„Čau...“ vrátila jsem mu a v duchu přemítala, v kolika rodinách se lidi po hodině toulání domem potkají až na odchodu. Načež jsem usoudila, že v tomhle budeme mít s Tomem nejspíš primát. V rychlosti jsem ještě pomazlila Doníka, několikrát mu vysvětlila, že s námi do školy jít nemůže, a letěla za bráchou.

3. kapitola

„Proboha, co jste probíraly?“ vydechla zadýchaně Rita místo pozdravu a strkala mi pod nos mobil, kdybych snad nepochopila, o čem mluví.

Autobus pravidelně dobíhala mezi posledními. Na rozdíl ode mě však pro své každodenní úprky sprintem měla omluvu – odváděla bráchu do školky.

„Nic,“ odvětila jsem lakonicky.

„Nic? Ve sto třiceti sedmi zprávách?“

„Takže jinak. Já nic.“

Neměla jsem nejmenší tušení, co Lucka blbla. Ale nenechala nás tápat dlouho. Nedočkavě nás vyhlížela hned v šatně u skříněk.

„Teda dámy, se dřív dočkám důchodu než vás dvou. Kde jste se flákaly takovou dobu?“ přivítala nás zamračeně, ale na odpověď nečekala. Oči se jí rozzářily jako lampiony a pusa jí jela, jako když rapuje Eminem.

Líčila nám dopodrobna včerejší hádku rodičů s její sestrou Monikou.

„To jelito,“ otitulovala Lucka nevybíravě svou starší sestru, „si usmyslelo, že pojedou s Davidem na dovolenou a kluky prý nechají u našich. Naši samozřejmě celí vyjevení, že ségra není normální, že prý nemají čas na mě, jako bych snad potřebovala dozor nebo co, pche, natož se starat o dvě malé děti. Tak jim má inteligentní sestřička vyčetla, že jako prarodiče jsou k ničemu, že nemají o svá vnoučata zájem a jak k tomu přijdou oni s Davidem. Nebyli prý od narození malého Aleška sami.“

Takže jí táta poté, co hlasitě polknul, s klidem oznámil, že je to jen a jen jejich problém, že mohli s dětmi počkat a nejprve si něco užít, a ne se hned cpát do manželství. Tím to pro něj skončilo. Ségra řvala, že má po dovolený, máma se urazila, že o ní řekla, že je špatná babička, a táta se zavřel v pracovně, no masakr.“ Ještě teď se Lucka při vzpomínce na včerejší večer blaženě usmívala.

„Jo, tak to u nás se řešilo, kdo pojede jako instruktor na tábor, když vypadnul Richard,“ prohodila jsem otráveně a zabouchla svou skříňku. Čekala nás chemie, což znamenalo šplhat hned po ránu až do třetího patra.

„No jo, copak Ríša,“ usmála se vědoucně Rita. „Toho jen tak někdo nenahradí.“

„Jo, Richard, to byl kusan,“ přidala se Lucka. „No, ale je z něj tafulda, takže nepoužitelný.“

„A koho jste našli?“ zajímalo Ritu.

„Ani se neptej, co naši vymysleli,“ ušklíbila jsem se a ještě teď se při té představě oklepala.

„Ládíka Strnadů,“ vybafla jsem na holky a ty se na mě nevěřícně podívaly.

„To snad ne!“ vydechly s očima navrch hlavy.

„Jasně, že jsme jim to s Tomem hned rozmluvili,“ uklidňovala jsem spíš sebe než je. „Ale už jen ta představa, koho naši považují za nejlepšího kandidáta, mě vážně děsí.“

„Já bych jela hned,“ posteskla si Rita.

„Tak pojed! To bude skvělý!“ nabídla jsem jí okamžitě, ale Rita mé nadšení zchladila hned v zárodku.

„Nemůžu. Musím pomáhat babičce s cibulí. A máma by mě stejně nepustila. Kdo by hlídal bráchu, když je školka přes prázdniny zavřená?“

„To je škoda,“ zalitovala jsem. „Byla by sranda.“

A myslela jsem to vážně. S Ritou bychom si na táboře užily spoustu legrace. Jenže jsem měla smůlu. Ani Rita.